

По конюшині походжа вішак,
Де обрій — равликом — ховає ріжки.
Все глибшає: ріка, рука, сережка,
Що небо — на дзеркальний порошок.

Розкривсь очей і поторків капшук.
За вуса — озеро, — що — вже листок — ворожка.
Півкулі сну — на головах — мурашки,
Й останні мури — в течії — на пшик.

Ще мить, і дотик дійсности нової, —
Камінне світло, що в клітинах віє,
Де щойно — вісь — амеби й прісноводні.

Все розчинилося в один єдиний видмух. —
Роз'єднаність, що, як хребет зі скла. —
В три полум'я смеркало і текло.